

Sygn. akt IIW 181/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014r

Sąd Rejonowy w Giżycku

Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Bożena Makowczenko

Protokolant st. sekr. sąd. Justyna Kurzynowska - Lubecka

w obecności oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniach 06.05.2014r, 03.07.2014r, 29.09.2014r,

I. sprawy przeciwko **A. P.**

synowi J. i C. z d. K.

ur. (...) w A.

obwinionego o to, że: W dniu 20 stycznia 2014r około godz. 10.32 w G. ul. (...) w sklepie (...) wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonał kradzieży artykułów spożywczych i chemicznych na łączną kwotę 257,41 zł działając na szkodę J. M. Polska

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

II. sprawy przeciwko **M. K.**

córcie S. i M. z d. H.

ur. (...) w m. W.

obwinioną o to, że: W dniu 20 stycznia 2014r około godz. 10.32 w G. ul. (...) w sklepie (...) wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonała kradzieży artykułów spożywczych i chemicznych na łączną kwotę 257,41 zł działając na szkodę J. M. Polska

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

1. Obwinioną **M. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na zasadzie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 24§1kw skazuje ją na karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych.

2. Obwinionego **A. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to, na zasadzie art. 119 § 1 kw w zw. z art.20§1 i §2 kw i art.21§1kw skazuje go na karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania 20 (dwadzieścia) godzin nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w zakładzie pracy wskazanym przez Sąd.

3. Na zasadzie art.119kpw w zw. z art.624§1kpk zwalnia obwinionych od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania w sprawie i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W wyniku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 2014r. w godzinach 10.18 – 10.32 pracownik ochrony w sklepie (...) w G. przy ulicy (...) obserwując monitoring zauważył, że dwoje sprawców – kobieta w wieku lat około 60 i mężczyzna w wieku lat około 40 – dokonało kradzieży artykułów spożywczych na kwotę 257,41 zł. Początkowo artykuły do koszyka wkładali oboje kupujący. Wtedy to wózek prowadził mężczyzna. Następnie, para rozdzieliła się – wózek prowadziła już kobieta a mężczyzna chodził między regałami dalej robiąc zakupy. Za te artykuły, które miał przy sobie zapłacił następnie przy kasie nr 5 a kobieta razem z wózkiem i znajdującymi się w nim artykułami opuściła sklep nie płacąc za towar. Mężczyzna widział jak kobieta opuszcza sklep nie płacąc.

Tego dnia Ł. T. (1) nie zdołał zatrzymać sprawców. Nie znał też ich danych ale o fakcie kradzieży powiadomił Policję.

Osoby te zobaczył dopiero po kilku dniach w tym samym sklepie. Wtedy to doszło do kradzieży artykułów przez tę samą kobietę którą widział Ł. T. (1) w dniu 20 stycznia 2014r. Okazała się nią obwiniona M. K., która była wtedy, podobnie jak w dniu 20 stycznia 2014r., razem z obwinionym A. P.. Tego dnia obwiniona przeszła z wózkiem i nie zapłaconym towarem przez linię kas a obwiniony jeszcze przed kasami, widząc policjantów wezwanych przez ochronę, rozkładał swoje towary na półkach. Za zdarzenie z tego dnia nałożono na obwinioną mandat karny w wysokości 50 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o:

Protokół przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 2), wyjaśnienia obwinionych M. K. (k. 40 – 40v), A. P. (k. 39v - 40), dowód rzeczowy w postaci płyty DVD (k. 7), notatka urzędowa (k.9), zeznania świadka: Ł. T. (k. 48-48v, 51-51v), dane obwinionych (k. 22, 23).

Obwinieni M. K. i A. P. do winy się nie przyznali.

W swych wyjaśnieniach obwiniona M. K. podawała, iż jej zdaniem doszło do pomyłki. Myślała bowiem, że za zakupy, które miała w wózku w dniu 20 stycznia 2014r., zostało zapłacone. Sądziła, że zapłacił za nie A. P.. Jest to jej kuzyn, razem mieszkają i razem też tego dnia robili zakupy. Obwiniona stała z wózkiem w kolejce a A. P. coś jeszcze kupował. Myślała, że kuzyn zapłacił za zakupy więc wyszła z kolejki i ze sklepu. Dopiero po kilku dniach zorientowała się, że nie zapłaciła za zakupy, udała się wtedy do tego sklepu, ale została zatrzymana przez ochroniarza i nałożono na nią mandat lecz nie bardzo rozumie za co ów mandat został wtedy nałożony.

W dniu 31 stycznia 2014r. zapłaciła za zakupy z dnia 20 stycznia 2014r.

Podobnie wyjaśniał obwiniony A. P.. Twierdził, iż w dniu 20 stycznia 2014r. początkowo razem robili zakupy ale potem oddał wózek obwinionej a sam robił zakupy dla siebie. Za swoje towary zapłacił przy kasie a stał przy niej sam, bez M. K.. Twierdził, iż nie widział jak kuzynka przechodzi przez linie kas z wózkiem. Myślał, że zapłaciła za towary. Sądził, iż obwiniona zapłaciła za towar swoimi pieniędzmi chociaż rzeczywiście wcześniej ustalili, że na nie pożyczyci od niego. Dopiero po kilku dniach obwiniona uświadomiła sobie, że ma więcej pieniędzy niż powinna i wtedy to oboje zorientowali się, że nie zapłacili za towar z dnia 20 stycznia 2014r. Chcieli wtedy sprawę wyjaśnić i udali się do sklepu, ale nie zdążyli gdyż pojawiła się policja.

Wyjaśnieniom obwinionych Sąd nie dał wiary. Przeczy im zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadka Ł. T. (1) oraz nagranie ze zdarzenia, które to zostało w trakcie rozprawy odtworzone.

W wyjaśnieniach obojga obwinionych Sąd dostrzega brak logiczności i spójności. Obwiniony A. P. w swych wyjaśnieniach składanych w toku czynności wyjaśniających podał, iż jeszcze w dniu 20 stycznia 2014r. wrócili oboje do sklepu zapłacić za towar, ale ochroniarz stwierdził, że nie ma takiej możliwości. Na rozprawie już o tym nie mówił,

zresztą Ł. T. (1) podawał konsekwentnie, że do dnia drugiego zdarzenia nie było obwinionych w tym sklepie. Przeczyły temu wyjaśnienia obwinionej M. K.. Nie wspominała aby jeszcze dnia 20 stycznia udali się do sklepu, twierdziła, iż o wszystkim zorientowali się po kilku dniach.

Argumentacja podawana przez obwinionych jest w świetle powyższego niewiarygodna i stanowi jedynie linię obrony obwinionych

Trudno uznać bowiem za możliwe aby człowiek dorosły, rozsądny, który robi zakupy w sklepie gdzie każdy produkt jest skanowany przy kasie i dopiero wtedy możliwa jest zapłata za niego, może uznać, iż osoba wychodząca ze sklepu, nie przy kasie, mogła za taki towar zapłacić. Podobnie ma się to do twierdzenia obwinionej o tym, iż sądziła, że za towar jaki miała w wózku zapłacił jej kuzyn. Skoro jej kuzyn tego towaru nie wyłożył na kasie nie mógł za niego zapłacić.

Nawet jeśli przyjąć, że doszło wtedy do pomyłki to przecież aż do następnego zdarzenia z dnia 28 stycznia 2014r., zresztą wtedy też doszło do kradzieży, za którą obwiniona ukarana została mandatem karnym, obwinieni nie pojawili się w sklepie by sprawę wyjaśnić i za towar zapłacić.

Poza tym, świadek T. konsekwentnie wskazywał, iż zaobserwowane na monitoringu zachowanie obojga obwinionych wyraźnie wskazywało, iż działają razem i wiedzą, że towar w wózku nie jest zapłacony. A. T., wbrew temu co utrzymywał, widział jak obwiniona opuszcza linie kas bez płacenia.

Odtworzony w toku procesu zapis ze zdarzenia potwierdził obserwację świadka. Widać na nim jak obwiniona opuszcza sklep nie idąc przez linie kas a widzi to obwiniony.

Wina obu obwinionych zatem w zakresie zarzucanego im czynu nie budzi dla Sądu żadnych wątpliwości zważywszy, że wskazują na nią wszystkie zgromadzone w sprawie dowody .

Swoim działaniem w pełni wyczerpali obwinieni znamiona wykroczenia z art. 119§1 kw .

Wymierzając obwinionej M. K. karę grzywny w kwocie 200,00 zł a wobec obwinionego A. P. karę ograniczenia wolności Sąd miał na względzie, że kara ta ma spełnić swoje cele w zakresie prewencji szczególnej wobec obwinionych a także jest adekwatna do wagi popełnionego przez nich czynu i winna wpłynąć na nich wychowawczo. Kara grzywny w wysokości 200 zł pozostaje adekwatna do możliwości finansowych obwinionej, która to posiada stale źródło dochodu w postaci emerytury w wysokości 1100 zł. Natomiast wobec faktu, iż A. P. nie pracuje i nie ma stałego źródła dochodu (utrzymuje się z pomocy społecznej) celowym było orzeczenie wobec niego kary ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania 20 godzi nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne.

O kosztach orzeczono zgodnie z art.119 kpw w zw. z art.624§1kpk uznając, iż z uwagi na sytuację finansową obojga ich uiszczenie byłoby dla obwinionych zbyt dotkliwe.